

ת"פ 53583/12/18 - מדינת ישראל נגד שאדי נאצר

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 53583-12-18 מדינת ישראל נ' נאצר(עציר)
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שאדי נאצר (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מעין דואק

ב"כ הנאשם עו"ד עבד אבו עאמר

הנאשם - על ידי שב"ס

הכרעת דין

האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תיאור העובדות הוא כי ביום 18.12.18, בעת שהיה הנאשם אסיר בכלא מעשיהו, התבקש על ידי מפקדת האגף רב כלאי רינת מצא (להלן: רינת) לעמוד לצורך ספירת האסירים. הנאשם שבאותה עת אכל, סירב לבקשה לעמוד, ועל כן ביקשה רינת מהסוהר שחר (להלן: שחר) להוציאו להמתנה, ויצאה מן התא. מיד ובסמוך, ביקש שחר מן הנאשם לצאת, אך הנאשם סירב, הרים צלחת וזרק אותה לפח. הנאשם החל לארוז חפציו תוך שהוא מאיים: "מה היא חושבת לעצמה... אני יעיף אותה... היא לא יודעת מי זה שאדי, אני ישים לה מטען ויעיף אותה באוויר". שחר והסוהר שבו ביקשו מהנאשם לצאת מן התא, אך הוא סירב והחל לצעוק ולנופף בידיו, והם נאלצו להשתמש בגז פלפל על מנת לאזקו.

2. הנאשם כפר בעובדות וטען כי היה בדיוק בזמן האוכל, רינת ביקשה ממנו לעמוד והוא אפילו לא הגיב,

אלא הסביר שהוא נמצא באוכל וזהו מנהגו לא לענות בזמן האוכל. בהמשך, סוהר אחר ניסה להוציאו מהתא באזיקים, התעורר וויכוח והוא הותקף בגז פלפל, אך לא היו איומים כלל.

מסד הראיות

3. מטעם התביעה העידו הסוהרים שטיפלו באירוע, וכן מספר אסירים שנכחו בתא או בסביבתו באותה עת. מטעם הנאשם העידו הוא והסוהר וואאל סלאח שזומן על ידו.

4. ב"כ הנאשם הקדיש מאמץ רב לחקירת העדים בעניין טענת הנאשם לפיה הסוהרים נקטו כלפיו אלימות. ואולם, עלה שוב ושוב כי ככל שכך אירע, הרי הדבר התרחש, אף לשיטתו, לאחר השלב שבו נאמרו דברי האיום המיוחסים לו, כך שאין לכך רלוונטיות ממשית. בנוסף, האריך ב"כ הנאשם בחקירה אודות נהלי הכלא בעניין ספירת האסירים, אופן ההתנהלות בפועל, משך זמני הספירה, וכו' וכו', אך גם לכך לא היתה הצדקה, שכן הנתונים הללו אינם רלוונטיים כלל לסוגיית האיומים המיוחסים לנאשם. למעשה, עובדות האישום והראיות להוכחתן הן ממוקדות ביותר, בעוד שמעטפת החקירות הממושכות לא סייעה להכרעה.

5. בעיצומה של פרשת ההוכחות, עתרה התביעה לתיקון כתב האישום על דרך של הוספת 3 סוהרי שב"ס כעדים מטעמה, זאת על מנת שיעידו בעניין טענות הנאשם לפיהן נהגו כלפיו באלימות. לבקשה זו התנגד ב"כ הנאשם בתוקף, והודיע כי היה בכוונתו לזמן את הסוהרים הללו כעדי הגנה, לפיכך לא יסכים לשינוי המאוחר מטעם התביעה. בעקבות עמדת ב"כ הנאשם, ולמרות שבהתאם לדין הנוהג היתה עומדת לו הזכות לחקירה נגדית של עדים אלה בכל מקרה (בהיותם עדים "תביעתיים" במהותם), דחיתי את עתירת התביעה המאוחרת. ואולם בהמשך, ובניגוד להודעתו, נמנע ב"כ הנאשם מלזמן מי מבין שלושת הסוהרים לעדות, והתוצאה היא כי בסופו של יום גרסתם כלל לא מונחת לפניי, בעטיו של הנאשם. ב"כ התביעה הביעה בסיכומיה הסתייגות מהתנהלות הנאשם בעניין זה, אשר מנעה ממנה את האפשרות להוכיח כי הסוהרים התנהלו כדין בעת הוצאת הנאשם מן התא. לאחר בחינה, אני סבורה כי לצד הבעייתיות שבניסיון להוספת עדים בשלב מאוחר, גם ההגנה התנהלה באופן שאינו נקי מקשיים. עם זאת, אין בכל אלה כדי להשפיע על ההכרעה, בשל העדר רלוונטיות של ההתרחשויות בשלב המאוחר, שעה שלכל הדעות עוסק האישום במעשי הנאשם קודם לכן.

6. לאחר בחינת הראיות, אני מוצאת כי התביעה הוכיחה את האישום מעבר לכל ספק סביר, ולהלן אציג את מארג הראיות.

ראיות התביעה

7. **רינת** העידה כי בעת שדרשה מהנאשם כי יעמוד לספירה, השיב לה באופן מזלזל ולכן הורתה להוציאו מתאו, לבידור של עבירת המשמעת. בהמשך, כשהיתה במשרד הסמל, נכנס שחר ודיווח לה כי הנאשם אמר: "אני אעיק

לה מטען שיעיף אותה", ועל כך דיווחה לקצינת המודיעין. לפי עדותה, לאחר הדיווח שב שחר לתאו של הנאשם על מנת להוציאו, ואז התפתח שם עימות עם הנאשם שבמהלכו היה צורך להפעיל גז פלפל (עמ' 20 ש' 30). עוד הסבירה כי לא נכחה בתא בעת שהוציאו משם את הנאשם לכן לא שמעה את האיום במו אזניה, אלא מפי שחר. כשנתבקשה להתייחס לטענת הנאשם לפיה נהוג אצלו לא לענות ולא לעמוד בזמן האוכל, השיבה כי נהלי הכלא ידועים היטב, והנאשם יודע היטב את מועדי הספירה. כמו כן, אישרה כי השתתפה בהוצאת שני אסירים אחרים מהתא, והכנסתם לתא אחר, בעקבות הפעלת גז הפלפל. גם את הוצאת הנאשם ראתה, כשהוא מלווה על ידי שני סוהרים. לדבריה, לא ראתה שגררו אותו, אך הנאשם לא התלווה אל הסוהרים ברצון, לכן הובילו אותו (עמ' 24 ש' 23-28).

ב"כ הנאשם חקר את רינת ממושכות אודות ההתנהלות שהיתה מול הנאשם בשלב בו שב שחר לתא על מנת להוציאו לבירור בעקבות האיום. לכל השאלות השיבה כי לא היתה בתא אלא שמעה על ההתרחשות מפי האחרים.

8. **קצינת המודיעין בכלא מעשיהו, קארן אלמליח** העידה כי רינת התקשרה אליה ומסרה אודות אסיר המסרב לעמוד לספירה, בטענה שהוא כעת אוכל. לאחר 10 דקות לערך, התקשרה שוב ומסרה כי שחר דיווח לה שהאסיר התבטא באופן מאיים. לדבריה, רינת העבירה את הטלפון לשחר ששוחח עמה, ודיווח לה כי הנאשם סירב לארוז את חפציו, ואמר: "את לא יודעת מי זה שאדי נאצר, אני אעיף אותך, אני אשים לך מטען" (עמ' 28 ש' 22-28). אלמליח הבהירה כי נאמר לה שהאיום נאמר באזני שחר, וכונן אל רינת.

9. **הסוהר שחר גנץ** העיד כי נכח יחד עם רינת בעת שנכנסה לתאו של הנאשם וביקשה שיעמוד לספירה והוא סירב. בהמשך, נכח בתא בעת שהנאשם התעצבן ואיים כלפי רינת, באמרו: "אני אעיף אותה", או "אני אעיף אותה באוויר". גנץ העיד כי לא הבין את כוונת הנאשם, וחשב שאולי התכוון שיעיף את רינת מהאגף (עמ' 31 ש' 13-15). לדבריו, הנאשם הוסיף ואמר: "היא לא יודעת מי זה שאדי נאצר אני אעיף אותה באוויר אני אשים לה מטען אני אעיף אותה באוויר" (עמ' 32 ש' 3). בהמשך עדותו תיאר כי מיד עם שמיעת האיום, ניתק מגע, סגר את דלת התא, והלך אל רינת לדווח על מה ששמע. לאחר מכן, היה עליו להוציא את הנאשם מן התא לפי הוראת רינת, לכן ביקש ממנו להושיט את ידיו לאיזוק, אך הנאשם סירב, והחל להתקרב לעברו. גנץ ביקש ממנו לעצור ולהירגע אך הוא סירב. בשלב זה, גנץ חש מאוים, לכן הוציא גז אישי וריסס לעברו. במקביל, סוהר אחר הפעיל לחץ מצוקה, וכוח נוסף הגיע.

10. **וצ'יסלב לופט**, שהיה שותפו של הנאשם לתא כאסיר בעת האירוע, העיד כי בעת ספירת הצהריים, הגיעה רינת לתא וביקשה מכולם לעמוד לספירה. הנאשם שהיה באמצע ארוחתו בתא, סירב לעמוד כפי שעשו כולם, והחל וויכוח. רינת יצאה מן התא, והורתה להוציא את הנאשם. לדבריו, הנאשם התעצבן וצעק שיעיף את רינת מהאגף, וכן: "אני אראה לה מי זה שאדי" (עמ' 49 ש' 1). את הדברים אמר "לאוויר", כיוון שהיא לא נכחה. לאחר מכן, הורו לו לצאת אך הוא סירב לאזיקה ואז הופעל גז פלפל.

ב"כ הנאשם חקר את לופט בעניין התנהלות הסוהרים כלפי הנאשם בשלב שאחרי דברי האיום, עת הופעל נגדו כוח, והופעל גז הפלפל. ואולם, כאמור לעיל, אין לכך רלוונטיות ממשית, שכן אין זה מענייננו לברר את אופן התנהלות הסוהרים בשלב המאוחר, אלא עלינו להתמקד בשלב המוקדם שבו נטען כי הנאשם איים כלפי רינת.

11. **אלכסיי ג'ה**, שהיה אף הוא שותפו של הנאשם לתא כאסיר בעת האירוע, העיד כי רינת ביקשה מהנאשם לקום לספירה והוא סירב שכן היה באמצע האוכל. כמו כן, אמר כי לדעתו לא היתה הצדקה להתעקשות רינת, ולא נהוג להקים אסיר באמצע ארוחה, לכן לדעתו היה עליה לכבדו ולהימנע מכך. לדעתו, הנאשם התעצבן באופן מוצדק, ואף הוא עצמו היה מתעצבן אילו היה במקומו. עם זאת, לדבריו רינת אמרה לנאשם שעליו לעמוד למשך דקה בלבד, והוא עמד בסירובו. עוד נשאל האם הנאשם אמר כי יעשה משהו לרינת, והשיב: "מה, שישים לה מטען (כמו מטען של טלפון)?" (עמ' 57 ש' 32). בהמשך עדותו, אישר כי בחקירתו מסר שהנאשם אמר: "מי היא חושבת שהיא, אני אראה לה מה זה, אני אשים לה מטען", אך טען כי כיום אינו זוכר מה נאמר באירוע ומה בדיוק הוא מסר בחקירתו, והוסיף: "כשבן אדם עצבני הוא לא חושב מה הוא מדבר, הוא מדבר שטויות... הוא פשוט היה עצבני ודיבר..." (עמ' 59 ש' 13). לופט טען כי הנאשם אמר "מטען" (מ' בפתח ר.ג.) ולא "מיטען", וכן טען: "אני זוכר שהיה צחוק בגלל זה, שאנשים חשבו שזה מיטען והוא אמר מטען". בעקבות טענתו זו, הוכרז כעד עוין, אך דבק בטענתו לפיה הנאשם אמר שישים לרינת "מטען" (מ' בפתח) ואין לו מושג מדוע אמר זאת. בהמשך, הוצגה לפניו גרסת הנאשם שלא אישר כל אמירה בעניין מטען או מיטען, בניגוד לגרסתו שלו. לכך השיב: "יכול להיות, זה מה ששמעתי" (עמ' 62 ש' 8), אך לאחר מכן סירב להתחייב על מה שמסר בחקירה, וטען כי יכול להיות ששיקר בחקירה ו"הכל יכול להיות" (עמ' 62 ש' 8-16).

בחקירה הנגדית נשאל לופט האם ייתכן שהיתה אי הבנה בינו ובין הנאשם בעניין דבריו בנוגע ל"מטען", והשיב כי הוא כלל לא שמע את המילה "מטען" מפי הנאשם, אלא מהחוקר (עמ' 64 ש' 22). בהמשך לכך, נשאל אף הוא בעניין התנהלות הסוהרים בשלב המאוחר של האירוע, לרבות השימוש בגז הפלפל, אך בכך לא היה כדי לתרום לביורר האשמה.

12. **ויטאלי מולוקוב**, שהיה אסיר בעת האירוע, הובא לעדות מטעם התביעה, אך טען כי כלל לא מסר גרסה בחקירה אלא חתם על דף ריק, והודיע כי ישמור על זכות השתיקה. נוכח קיומה של הודעה סדורה מפיו בחומר החקירה, הוכרז לבקשת התביעה כעד עוין, אך גם לאחר מכן, עמד על טענתו.

בחקירה הנגדית, אישר מולוקוב את גרסת הנאשם לפיה רינת התעקשה להעמידו לספירה למרות שהיה בשעת הארוחה, והתפתח האירוע המתואר. כמו כן אישר כי לא שמע את הנאשם אומר שישים לרינת (עמ' 70 ש' 24). לפי עדותו, הסוהרים הוציאו את הנאשם מן התא "בהשפלה", וגררו אותו כשמכנסיו מופשלים והתחתונים גלויים, לאורך כל האגף.

בחקירה החוזרת, נשאל שוב על ידי ב"כ התביעה, מדוע הוא חוזר בו מדבריו בחקירה לפיהם הנאשם אמר כלפי רינת, כי יעיף אותה באוויר וישים לה מיטען, והשיב כי הוא שומר על זכות השתיקה (עמ' 71 ש' 12-16).

13. **אנדרי מצ'ס**, שהיה אף הוא שותפו של הנאשם לתא כאסיר בעת האירוע, העיד כי הנאשם סירב לעמוד לספירה, התפרץ על הסוהרת, קילל אותה, ובסופו של דבר הופעל גז פלפל (עמ' 75 ש' 18). כשנשאל מה היה בדיוק תוכן הדברים שאמר הנאשם, השיב כי אינו זוכר במדויק "קללות", כל מיני דברים, זה היה מזמן ואני לא זוכר, משהו בקשר לקללות, משהו להריגה של המנהלת, משהו כזה... הוא אמר שנהרוג, משהו באיומים, שנהרוג, נו... בעצם היו איומים

לכיוון המנהלת... הדיבור היה בינה לבינו שהוא אמר... אני לא זוכר בדיוק, מי את בכלל שאני אעמוד בפניך, אני לא אעמוד, אם היה לי מטען חבלה הייתי מכניס לך מטען חבלה לרכב, משהו כזה..." (עמ' 76 ש' 22-6). בהמשך, משרוען זכרוננו, העיד מצ'ס כי הנאשם אמר: "אני אשים בכלל מטען חבלה ואעיף אותה באוויר ... היא לא יודעת מי זה שאדי, אני אשים לה מטען אני אעיף אותה באוויר מה היא חושבת את עצמה" (עמ' 78 ש' 27-22).

בחקירה הנגדית נשאל מצ'ס אודות התנהלות רינת, ושלל את הטענה לפיה נהגה בקשיחות חריגה מול הנאשם. כמו כן, העיד כי היא ביקשה יפה כי הנאשם יעמוד לספירה, אך הוא סירב (עמ' 80 ש' 14), והתפתח העימות. כשעומת עם העובדה שבניגוד לדבריו רינת כלל לא נכחה בתא בעת האיום, השיב כי העיד מה שהוא זוכר (עמ' 83). עוד העיד כי את גרסתו מסר אצל קצין המודיעין שחקר את המקרה, ובעניין זה, נשאל באריכות מופלגת בשאלה האם מסר גרסה אצל חוקר המשטרה או אצל קצין המודיעין, אך לא מצאתי כי היה בעניין זה כדי לתרום לבירור האשמה. בהמשך, נשאל באריכות לגבי התנהלות הסוהרים בשלב המאוחר, והשימוש בכוח שנעשה, לרבות הריסוס בגז פלפל, אך השיב שוב ושוב כי אינו זוכר (עמ' 89).

14. **חוקר המשטרה איציק אבישר**, העיד אודות פעולות חקירה שונות שביצע. לפי עדותו, בדק ומצא כי לא היו מצלמות אבטחה באגף בעת האירוע (ת/5). כמו כן, גבה את הודעות האסירים שנכחו באירוע, ואלה הוגשו באמצעותו מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות, כדלהלן:

הוגשה הודעת אנדרי מצ'ס (ת/4), בה מסר כי הנאשם התעצבן על דרישת רינת כי יובא אליה בשל סירובו לעמוד לספירה, ואמר ליד הסוהר: "היא לא יודעת מי זה שאדי, אני אראה לה מי זה שאדי, אני אשים לה מטען אני אעיף אותה באוויר, מי היא חושבת את עצמה".

הוגשה הודעת מוטקוב (ת/3), בה מסר כי הנאשם סירב לאיזוק ואמר לסוהר: "היא לא יודעת מי אני. אני אשים לה מטען יעיף אותה באוויר, מי היא בכלל, מי היא חושבת שהיא".

ועוד הוגשה הודעת אלכסיי ג'ה (ת/2), בה מסר כי הנאשם סירב לאיזוק לאחר סירובו לעמוד לספירה, ואמר: "אתה לא שם עלי אזיקים. מי היא חושבת את עצמה אני אראה לה מה זה אני אשים לה מטען היא מי זה שאדי (כך במקור ר.ג)".

ראיות ההגנה

15. **הנאשם** העיד כי החל לאכול בתא, עת נכנסה רינת וביקשה לעמוד לספירה. כל האסירים נעמדו, אך הוא לא ענה לה והמשיך לאכול, כיוון שאף אחד לא מפריע לאסיר לאכול. כשהתפתח וויכוח בינו ובין רינת, המשיך בסירובו לעמוד, ודרש ממנה להעביר אליו ניירות להגשת בג"ץ. בתגובה, היא הורתה להוציאו לאגף ההמתנות, ויצאה מהתא. הסוהר דרש ממנו להושיט ידיים לאיזוק כדי להוציאו, אך הוא סירב ורצה לסיים אריזת חפציו. לפתע, ריסס אותו הסוהר

בגז פלפל, שהתפזר בכל החדר. לדבריו, החל להקיא ולשטוף את פניו, ואז באו סוהרים והחלו למשוך אותו באכזריות: "משכו אותי כמו האכזריות שלהם מול לחברים שלי בתא, מחוץ לתא והמכנסים שלי היו ברצפה. ומכות התחילו יעני חיה זרוקה על הרצפה והתחילו להגיד יאללה תקום בבעיטות שלהם אמרתי להם אני לא יכול לעמוד, לקחו אותי כמו שק של איגרוף מחוץ לאגף.. רצחו אותי בדם קר. יעני רצחת וגם ירשת וגם אמרתי לו בערבית הרביץ לי ובכה ורץ להתלונן עלי. לקחו אותי למרפאה לטפל בי, שמו אותי בתוך המתנה עם כל הכאבים, בא הקצין האדון סובחי שאני ביקשתי שיגיע לכאן ונתן לי סטירה מכל הלב שלו על הצוואר שלי ואמר לי אתה מאיים על מפקדת האגף ואנחנו נשבור לך את הראש, באיומים שלו. רצה לשבור לי את הראש" (עמ' 102 ש' 23). הנאשם הכחיש כי אמר דברי איום כנטען. כשנשאל אודות העובדה שחבריו מעידים שאמנם איים, השיב: "החברים שבאו להעיד עלי הדריכו אותם מה להגיד עלי למה הם השתחררו בגלל שאני יושב על התיק הזה שלי אומרים עלי שאני איימתי עליה" (עמ' 103 ש' 7).

בחקירה הנגדית הנאשם אישר כי יחסיו עם יתר האסירים בתא היו חבירים, והוא הופתע מעדויותיהם, לכן הוא סבור כי הם הודרכו כיצד להעיד. כשנשאל האם התעצבן, עמד על טענתו כי היה רגוע כפי שהוא תמיד (עמ' 105 ש' 21). בעניין צלחת האוכל בה השתמש, טען כי הניח אותה על השולחן, והכחיש שהשליך אותה לפח, בניגוד למה שאמר בחקירתו במשטרה (עמ' 106 ש' 5). לאחר מכן, נתן את הסברו לכך שהאסירים העידו נגדו: "אני אמרתי לך קודם כל שמה השב"ס לוקחים האסיר כמו לגו משחקים בזכותו, כל בן אדם אין לו כוח, מושכים אותו לצדדים, אומרים לו תשמע אנחנו יכולים לתת לך שליש, חופשות, לעזור לך, רק תהיה בצדנו... יש בצד של השב"ס ויש בצד של האסירים לבד, לא אכפת להם ממערכת שב"ס" (עמ' 107 ש' 2-5). עוד הוסיף: "אני לא בן אדם מחפש פשע, אני רוצה לסיים את המאסר שלי בכבוד, אני לא מחפש בעיות עם השב"ס הם נפלו עלי, הם תפרו לי את התיק הזה בשביל שלא אשתחרר לילדים שלי, נשאר לי פה שנתיים אני רוצה לסיים. אדון שחר בשביל שהוא הפיל עלי את התיק למה הוא השתמש בגז מדמיע האכזריות שלו נגדי רוצה להחזיר, הנקמה שלו בשבילי. רוצה להחזיר נקמה נגדי בשבילי" (עמ' 107 ש' 28). הנאשם אישר כי סירב להושיט ידיו לסוהר לאיזוק (עמ' 109 ש' 10), אך הכחיש שהרים ידיים לעבר הסוהר, כמו כן, שב ותיאר כי הסוהרים הוציאוהו מהתא באלימות.

16. מטעם התביעה הוגשה הודעת הנאשם (ת/1), בה מסר כי התעורר וויכוח עם רינת, שבו הוא סירב לעמוד לספירה. לאחר שיצאה מן התא, החל לארוז את חפציו, ואילו הסוהר אמר לו "יאללה תזדרז", צעק עליו וריסס גז פלפל בלי סיבה. בהמשך החקירה אישר כי השליך את צלחתו לאשפה במהלך הוויכוח, אך הכחיש את האיום.

17. **הסוהר וואל סאלח** הובא לעדות מטעם הנאשם, ונשאל אודות האלימות שהופעלה כלפיו. לפי עדותו, אינו זוכר את המקרה בשל חלוף הזמן ומעבר בין תפקידים. העד אישר כי נחקר בגין האירוע באזהרה, בחשד לאלימות כלפי הנאשם, אך לא נפתח נגדו הליך כלשהו. כמו כן, אמר כי כל מה שמסר בדו"חות בסמוך לאחר האירוע, היה אמת. בתוך כך, אישר שייתכן כי הנאשם הוצא בכוח, אך שלל כל אלימות לשמה, וטען כי הוא מתנהל בתפקידו באופן ערכי ומודע לאחריותו לשלום האסירים.

סיכום ומסקנות

18. אין מחלוקת על כך שדברי האיום המיוחסים לנאשם נאמרו בנוכחות הסוהר שחר גנץ, וכוונו כלפי רינת שלא נכחה במקום באותה עת. בכך אין כדי למעט מפליליות המעשה, שהרי עבירת האיומים מתגבשת גם מקום בו

נאמרו דברים בכוונה להפחיד או להקניט, שלא בנוכחות יעד האיום (רע"פ 2038/04 לם נ' מד"י (4.1.06); ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מד"י (6.9.89)). במילים אחרות, בענייננו עשויה עבירת האיומים להתגבש, בין אם הנאשם איים על שחר בפגיעה ברירת, ובין אם איים על רינת באמצעות שחר.

19. עולה כי דברי האיום נקלטו באזניו של הסוהר שחר, והוא מיהר לדווח אודותיהם לרינת, אשר מצדה דיווחה לקצינת המודיעין. מדברי שלושת אנשי שב"ס אלה, עולה כי הנאשם איים כלפי רינת, ש"יראה לה מה זה, מי זה שאדי", "יעיף אותה באוויר", ו"ישים לה מיטען". נכון הדבר, רינת וקצינת המודיעין לא שמעו את האיום באזניהן, אלא הועבר אליהן דיווח אודותיו. למעשה, עדותן אודות תוכן האיום מהווה עדות מפי השמועה, אך יש לה ערך לגבי עצם אמירת הדברים מפי שחר, באופן המחזק את עדותו שלו.

20. עדותו של שחר מחוזקת בעדויות 4 אסירים שנכחו בתא בעת האירוע:

לופט העיד כי הנאשם איים שיעיף את רינת מהאגף, וכן אמר "אני אראה לה מי זה שאדי".

מצ'ס העיד כי הנאשם איים שיעיף את רינת באוויר, וישים לה מיטען, ובעדותו חזר על תוכן האיום אודותיו מסר בחקירתו במשטרה.

ג'ה אישר כי התרחש עימות בתא, אך טען שהנאשם אמר שישים לרינת מטען (מ' בפתח) ולא מיטען. ואולם, אני מעדיפה את גרסתו בהודעתו שהוגשה מכוח סעיף 10א', בה מסר במפורש כי הנאשם איים כלפי רינת. אציין כי אמנם המילה "מטען" שנרשמה בהודעתו, אינה מנוקדת, אך על פי הקשר הדברים ניתן ללמוד בבירור כי לשון האיום כללה את המילה "מיטען". אין כל פשר או היגיון בעדותו לפיה הנאשם אמר שישים לרינת מטען (של טלפון), ועדותו בעניין זה נשמעה כניסיון נואל להתחמק מהגיון הדברים, כפי שנמסרו על ידו בחקירתו, וכפי שעלו מעדויות אחרות.

מולקוב סירב למסור עדות סדורה בעניין האיום, וגם בעניינו אני מעדיפה את הגרסה שמסר בחקירתו, בעוד זכרונו טרי, שם אמר במפורש כי הנאשם איים כלפי רינת במילים: "היא לא יודעת מי אני. אני אשים לה מיטען יעיף אותה באוויר, מי היא בכלל, מי היא חושבת שהיא".

עניינו הרואות, כל ארבעת האסירים תיארו בחקירתם במשטרה ו/או בעדותם, כי הנאשם איים כלפי רינת, בנוסח דברים שכלל את שאיפתו "להראות לה", את רצונו "להעיף אותה", ואת עניין הנחת ה"מיטען". כמו כן, עולה כי נוסח דברי האיום עלה מפיהם של ג'ה, מולקוב ומצ'ס בחקירתם במשטרה, מיזמתם, ובכך יש כדי ללמד על אותנטיות עדותם.

21. עדויות אנשי שב"ס ועדויות (או אמרות) האסירים נארגות זו בזו ומשתלבות היטב לכלל מסכת הגיונית ומשכנעת, המשקפת את דברי הנאשם בעת האירוע.

22. למול העדויות הללו, עומדת הכחשת הנאשם לבדה. הנאשם אישר כי התרחש עימות סוער בינו ובין הסוהרים, אך התכחש לאמירת דברי האיום. בעדותו לא מצאתי פשר לכך שכל יתר העדים מייחסים לו את האיום, לרבות חבריו לתא. בהקשר זה, חשוב להזכיר כי הנאשם אישר שיחסיו עם יתר האסירים היו טובים, לכן קשה להשתכנע שהחליטו להפלילו לשווא. טענתו, לפיה הם הודרכו להפלילו תמורת טובות הנאה, הופרחה לחלל האולם בעלמא, ולא הוכחה.

23. כאמור לעיל, הנאשם בחר למקד את הגנתו ואת חקירות העדים בטענותיו להתנהלות אכזרית של סוהרי שב"ס כלפיו. אני מוצאת כי אין כל רלוונטיות לטענות אלה, לענייננו. ראשית, אינני סבורה כי הוכח שננקטה אלימות שלא לצורך, בשים לב לסירובו של הנאשם למלא אחר הוראות הסוהרים. שנית, אני מוצאת כי צודקת התביעה לחלוטין בטענתה כי בכל מקרה, האלימות הנטענת יכולה להתרחש רק לאחר אמירת דברי האיום ויש לראותה במנותק מהם, לפיכך אין באותה אלימות נטענת כדי להצדיק אמירת דברי איום כלפי רינת, קודם לכן.

24. סיכומי של דבר - אני קובעת שהוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם איים כלפי רינת, כמפורט בכתב האישום.

לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' תשרי תשפ"ב, 09 ספטמבר 2021, במעמד הצדדים.